

Конають дні...

Никанор Онацький

Конають дні...

Довгі, сірі, одноманітні.

Нудні...

Сьогодні, як учора, завтра,

Як сьогодні...

І так без кінця...

За моїми мурами широко

розляглося широке місто,

камінь, бетон і залізо

то там, то тут. У небо встромилися

високі чорні димарі з розпатланими

сизими чубами.

А там... далеко, далеко – за дахами й димарями

видно поле широке, без краю,

а над ним, як сіра ковдра, повисло небо.

Ревуть гудки, вигукують паровози,

гудуть авто, повітря розтинають літаки, але людей мені не видно.

Знаю: як комахи, вони густо запруджують вулиці, вокзали, вагони,

ударно працюють на фабриках і заводах, але мені їх не видно. Не видно...

Сірий бетон та кам'яні громади

сховали їх у своїх глибоких пащах.

Дахи закрили вулиці, проулки, майдани.

Велике місто безлюдне, мертва, як пустеля.

Ні, як велике гробовище, з великими кам'яними надгробками.